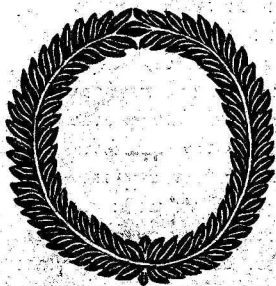

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΤΑΝ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον ἐνεκα τῆς ἀπειθείας των πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ Κυρίου καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεπαύοντο πρὸ τῆς Πύλης—διότι δὲν εἶχαν συνειθίσει ἀκόμη τὴν ὀδοιπορίαν, — ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν ἕνας ἄγγελος καὶ τοὺς εἶπε :

« Ἀδὰμ, θέλεις νὰ μ' ἀκούσης ; »

Ἐκεῖνος ἀπῆντησεν : « Ἐρχεσθε ἀπὸ τὸν κῆπον ποῦ μᾶς ἐβγαλαν ἔξω καὶ θέλεις βέβαια νὰ ξαναγυρίσωμε· καλὰ, ἐρχόμαστε ! »

Καὶ ὁ ἄγγελος εἶπε : « Δὲν θέλω νὰ καλέσω ἐσένα, ἀλλὰ τὴν συνειδήσίν σου. Μετανοεῖς γιὰ ὅ,τι ἔκαμες ; Πές ! »

Ἄλλ' ὁ πρόγονος τῶν ἀνθρώπων εἶπε :

« Τί ἔκαμα ; Γιατί ἀφῆκεν ὁ Κύριος τὸ φεῖδι εἰς τὸν Παράδεισον καὶ ἐξελόγησε τὴν γυναῖκά μου νὰ φάγῃ τὸν ἀπνηγορευμένον καρπὸν ; Καὶ γιατί ἔγινεν ἕνα δένδρον, τοῦ ὁποῦοι οἱ καρποὶ μᾶς ἀπνηγορεύθησαν ; Γιατί μοῦ ἐδόθη εἰς τὸ πλευρόν μου μία σύντροφος καὶ δὲν ἐλέχθη εἰς αὐτὴν ὅ,τι εἰς ἐμένα ; Ὅχι, δὲν ἔκαμα τίποτε ὥστε νὰ εἶμαι ἄξιος τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου καὶ δὲν ἔχω νὰ μετανοήσω διὰ τίποτε ! »

Τότε ὁ ἄγγελος προσεπάθησε νὰ τὸν πείσῃ πρὸς μετάνοιαν καὶ ἀναγνώρισιν τοῦ σφάλματός του, ἀλλ' ὁ Ἀδὰμ εἶπεν :

« Ὅχι, δὲν ἔχω νὰ ἀναγνωρίσω τίποτε, δὲν μετανοῶ διὰ τίποτε, ἐμένα μοῦ ἔκαμαν ἄδικον ! »

Καὶ ὁ ἄγγελος εἶπε μὲ ὀργήν :

« Σὺ ἐπραξες τὸ ἄδικον. Ἦσο τὸ πλάσμα τοῦ Κυρίου καὶ ἡ χάρις του ἦτο διὰ σέ. Θέλεις νὰ νουθετήσῃς αὐτὸν, ὅστις ἐπλάσε τὸν οὐρανὸν

καὶ τὴν γῆν καὶ σένα ; Εἶσαι τόσον σοφός, ὥστε νὰ θέλῃς νὰ κατανοήσῃς διατί ἐπιτρέπει καὶ ἀπαγορεύει ; Ἡ εἶσαι τόσον ἀχάριστος, ὥστε νὰ τὸν μὲμφεσαι διὰ τὴν εὐνοίαν του ; »

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν Εὐάν.

« Κύτταξέ τον ! Δι' αὐτὸν ἐπλάσθη καὶ χάριν σοῦ ἀποπέμπεσαι. Μετανοεῖς ; »

Καὶ ἡ Εὐά ἐστράφη πρὸς τὸν συνέδον της, τὸν εἶδε πόσον ὑπέφερε καὶ εἶπε :

« Ναί, μετανοῶ ! Διότι ἡμάρτησα καὶ τὸν ἔσυρα πρὸς τὴν ἁμαρτίαν. Εἶθε ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου νὰ εἶσθ ἐμένα μόνον καὶ ἐμένα νὰ διώξῃ, ἀλλὰ αὐτὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Διότι πρὸς χαρὰν του ἐπλάσθη καὶ ἔγινα κατὰρα δι' αὐτόν. Ναί, μετανοῶ ! »

Καὶ ἐσιώπησεν ἄλλ' ὁ ἄγγελος ὠμίλησε :

« Καλὰ, ὁ Κύριος σὲ συγχωρεῖ, γύρισε εἰς τὸν κῆπον τῆς Ἐδέμ. »

Ἄλλ' ἡ γυναῖκα ἀπῆντησεν :

« Ὅχι χωρὶς αὐτόν ! Διότι εἶμαι σάρξ ἀπὸ τὴν σάρκα του καὶ αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμά του. »

Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἐκράτησε σφιχτὰ.

Τότε ὁ ἄγγελος ἐστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸ πρόσωπον καὶ ὠμίλησεν.

« Ἀληθῶς σοῦ λέγω, γυναῖκα, ὅτι πολλὰ θέλουν σοῦ συγχωρηθῆ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως ! »

Καὶ ἐξηφανίσθη, ἀλλ' ὁ Ἀδὰμ προσπτενίσε τὴν γυναῖκα καὶ τῆς εἶπε :

« Γυναῖκα, ποῦ εἶσαι ποῦ περιφρονεῖς τὸν Παράδεισον πρὸς χάριν μου ; »

Καὶ ἐκεῖνη ἀπῆντησεν ἀφελῶς : « Ἡ σύντροφός σου. Ἐλα πᾶμε ! »

Καὶ σφιχτὰ κολλημένοι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον ἐπροχώρησαν πρὸς τὴν ζωὴν, ἐνῶ ὑπισθῆντων ἐχάνετο φωτεινὸς ὁ Παράδεισος.

ΟΣΚΑΡ ΚΛΑΪΝ

Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

X.

Ἀγαπημένη μου,

Τὴν εἶδα πάλιν ! Πάλιν συναντήθηκα μὲ τὴν Ὁμορφὴ καὶ τὴν καμάρωσα ! Ἐπήγαινε περῆρα καὶ γλυκολιγοῦσε τὸ κορμί της σὰν Νεράιδα παραπλανημένη ἀνάμεσα μας. Ἀνασηκωμένο εἶχε λίγο τὸ φρέμα της καὶ λίγο-λίγο ἐφαίνοντο τὰ μικρὰ της πόδια ν' ἀλαφροπατοῦνε στὶς πέτρες τοῦ δρόμου... Παναγία μου, τί ὠμορφιά ! Μέσα ἀπὸ τῆς ἐλευθέρου πτυχῆς τοῦ φορέματος, ξεχώριζε τὸ χυτὸ της κορμὶ, σὰν κανένα ἄγαλμα ποῦ τὸ περιτύλιξε ὁ τεχνίτης γιὰ νὰ σκεπασθῇ ντροπαλὰ τὴ θεϊκὴ του γυμνότητα, ἢ γιὰ νὰ τὴν κάμει πιδ ζηλευτὴ καὶ πιδ ποθοῦμενη. Ποῖς ξέρει. Πήγαινε λιγερὴ κι' ἀλαφροπατοῦσε, καὶ θαύμαζα τὴν ἀπαλὴ καμπυλότητα τοῦ στήθους καὶ τὴ γραμμὴν στρογγυλάδα τοῦ γοφοῦ.

Κι' ἔπειτα, ἕνα χλωμὸ διάφανο προσωπάκι μὲ δύο χεῖλάκια ἄλικά, μὲ δύο μάτια μεγάλα μενεξεδένια ποῦ τὰ σκεπάζανε τὰ πιδ σγουρά καὶ τὰ πιδ ξανθὰ μαλλιά ποῦ λάμπανε ποτέ, ὕστερα ἀπὸ τῆς ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου. Κι' ἐμπῆκε ὅπου ἤμουν, καὶ κἀτι μίλησε καὶ κἀθισε. Εἶχε πᾶνω της τὸν ἀέρα τῆς ἀληθινῆς ὠμορφιάς ποῦ ξέρει τὴ δυνάμει της καὶ τὴν κυβερνᾷ στοχαστικὰ καὶ σπουδασμένα.

Πότε ἔγερνε τὸ κεφαλάκι της καὶ χαμογελοῦσε, πότε ἔρριχνε τὸ μενεξεδένιο της βλέμμα μακρὰ καὶ ξεχνιούντανε σ' ἀφηρημάδα χαριτωμένη - πότε γελοῦσε μὲ παιδικαῖσια ἀφέλεια - καὶ πότε συλλογισμένη ἀκουμποῦσε στὸ γυμνὸ της χέρι π' ἀστραφτε γεμάτο δακτυλίδια. Γύρω αἱ γυναῖκες τὴν κύτταζαν. Κύτταζαν τὸ πλοῦσιον τὸ φρέμα, τὸ ἀκριβὲς τὸ καπέλλο, τὰ διαμάντια τὰ πολύτιμα. Γυναῖκες ἐξέταζαν περιεργὰ καὶ φθονερά τὴ βαρεῖα φορεσιά της καὶ πίνανε φαρμάκι καὶ μισοῦσαν ! Κι' οἱ

άνδρες ; "Ω αυτοί ! τί λαιμαργά ποῦ ρίχνανε τὰ μάτια τους ἐπάνω της καὶ πῶς προσπαθοῦσαν νὰ τὴν γδύσουν καὶ νὰ τὴν δοῦν ὅπως τοὺς τὴν ζητοῦσαν οἱ ἐπιθυμίες τους οἱ ἀνδρῆκιες ! Κι' ἤρθε στὸ νοῦ μου ὁ ἀνδρας της κι' ἡ ψυχὴ μου τότε μακάρισε νὰ εἶχε τέτοιο θησαυρό. Χαράς τονε ποῦ ἀκουμπᾶ στὴν ἀγάπη σου τὴν εὐτυχία του, χαράς τονε ποῦ κουρασμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς νοιώθει τὰ βράδια τὰ χέρια σου χαϊδευτικά στὸ μέτωπό του, χαράς τονε ποῦ σκύβει στὰ ζαφειρένια νέρα τοῦ ματιοῦ σου καὶ ἀποξεχνᾷ τίς ἐννοιες, χαράς τονε ποῦ χαίρεται τὸ θεϊκό σου τὸ κορμί !

"Ἄξαφνα μὲ κῦτταξε. Τὰ μάτια της τὰ μενεξεδένια γιὰ μιὰ στιγμή ἀκούμπησαν στὰ δικά μου. Καὶ λυπήθηκα ! Κρῖμα ! χιλίες φορές κρῖμα ! Μέσα τους συνάντησα τὸν πρόστυχο ἐγωϊσμό τοῦ πλούτου. Δὲν μὲ κῦτταξε ἡρεμῆ καὶ γλυκειά, κι ἀβέβηλωτῆ ἀπὸ τὰ τόσα χυδαῖα βλέματα ποῦ τὴν λέρωναν ! Μέσα στὰ μάτια της δὲν βρῆκα τὴν ψυχὴ της ἀνεγγιχτῆ ἀπὸ τὸ θαυμασμό τοῦ ὄχλου. Δὲν εἶδα τὴν ἀριστοκρατικὴ ψυχὴ ποῦ στέκει ψηλότερα ἀπὸ τὰ διαμάντια καὶ τὰ ροῦχα τ' ἀκριβά, ποῦ κανένα στολίδι δὲν εἶν' ἀντάξιό της.

Εἶδα τὴν ἀσημαντῆ γυναικοῦλα τὴν ξιπασμένη ποῦ τρελλαίνεται στὸ λιβάδι ποῦ καίνε στὰ φτερά της καὶ στὰ δαχτυλίδια της. Καὶ κολακεύεται στὸν θαυμασμό τῶν πρόστυχων ψυχῶν... Καὶ μὲ κῦτταξε καὶ τὸ βλέμμα μου εἶπε : «Στὰ μάτια σου καὶ Σένα βλέπω τὸ θάμπωμα ποῦ φέρει ἡ παρουσία μου δὲν χορταίνεις νὰ θαυμάζης τὰ λουσα μου καὶ τὰ διαμάντια μου ! μὰ ἐγὼ δὲν σὲ καταδέχομαι, κι' ἀδικα λαχταρᾶς νὰ σοῦ χαμογελάσω γιὰ νὰ δεῖξῃς στοὺς ἄλλους πῶς σὲ γνωρίζω !»

Κρῖμα, κρῖμα ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ νοιώσῃ τί

εἶμαι ἐγὼ καὶ πῶς τὴν καμαρώνω ! Κρῖμα ποῦ δὲν ξέρει τὴν ὠμορφιά της γιὰ ποῖα καὶ ποῦ στέκει ὁ δικός μου ὁ θαυμασμό. Κρῖμα νὰ τὴν θαμπώνουνε τὰ στολίδια ποῦ ἀγοράζονται καὶ τὰ βάζει γιὰ νὰ σύρῃ πίσω της ζηλιάρικα καὶ πρόστυχα τὰ βλέματα ὅποιου καὶ νάναι. Κρῖμα ποῦ δὲν ξέρει τὴν ὠμορφιά της γιὰ νάναι εὐγενικὰ περήφανη γι' αὐτὴν καὶ νὰ μὴν τὴν δίδῃ ἔτσι εὐκόλα στοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου τὸν θαυμασμόν τὸν χυδαῖον.

Τὰ στολίδια της ; καὶ ποῖος καταδέχεται νὰ τὰ κυττάξῃ; Πῶς θάθελα νὰ μπόρῃ νὰ μὲ καταλάβῃ γιὰ νὰ πεισθῇ ! "Ἄν σὲ κυττάζω κι' ἂν δὲν βγάλω τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω σου, δὲν τὸ κάνω γιὰτι μου ἔκαμαν ἐντύπωσι τὰ πετραδία σου καὶ τὰ μεταξωτά σου, ὅπως θαρρεῖς. Μὲ θάμπωσε ἡ ὠμορφιά σου ποῦ δὲν ἀγοράζεται καὶ ποῦ κρῖμα ! δὲν σοῦ ἀξίζει !

Μὲ θάμπωσαν τὰ ρουμπίνια τῶν χειλέων, τὰ ζαφείρια τῶν ματιῶν σου, μὲ θάμπωσε τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν σου καὶ τὸ χυτὸ σοῦ τὸ κορμί ! Κι' ἔπρεπε νὰ νοιώθῃς πόσο ψηλά στέκει ὁ δικός μου ὁ θαυμασμός, καὶ πόσο διαφέρει ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ σκορποῦνε στὸ πέρασμα σου χιλίων λογίων ἀνθρώποι !

Καὶ λυπήθηκα ! Ἡ ὠμορφιά ποῦ ἐκαμάρωνα καὶ τὴν ἐβλεπα νὰ πηγαίνῃ σὰν Νεραΐδα παραπλανημένη ἀνάμεσά μας, χάθηκε γιὰ πάντα, γιὰτι μὲ κῦτταξε καὶ στὰ μάτια της δὲν βρῆκα τὴν ἀριστοκρατικὴ ψυχὴ ποῦ κανένα στολίδι δὲν εἶνε ἀντάξιό της. Εἶδα τὴν ταπεινὴ καὶ τὴν παραμικρὴ γυναικοῦλα ποῦ δὲν τῆς ἀξίζουνε τὰ τόσα πολλὰ διαμάντια καὶ στολίσματα.

Σὲ φιλῶ

LALO DE CASTRO

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

ΑΤΗΡΤΙΣΕ τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μῆνα ὀλόκληρον εἰργάσθη εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς Συμβάσεως τῆς Βέρνης τοῦ 1886 πρὸς προστασίαν τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας,

πληρεστάτην καὶ λεπτομερῆ ἐργασίαν ἣτις ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἐνδιαφέρει καὶ ἡμᾶς, καίτοι ἡ Ἑλλάς δὲν κατόρθωσεν ἀκόμη νὰ ἐξη νόμον πνευματικῆς ἰδιοκτησίας.

Τὸ Συνέδριον περιέλαβεν εἰς τὴν προστατευομένην ἰδιοκτησίαν τὰ ἔργα ἀρχιτεκτονικῆς, χορογραφίας καὶ μιμικῆς, ὡς καὶ τὰ βιομηχανικῆς ἐφαρμογῆς ἔργα τέχνης.

Ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος τοῦ δικαίωματος τοῦ ἐπιδράττειν ποσοστὰ ὠρίσθη πενήτηνδεκάετης μετὰ

τὸν θάνατον τοῦ συγγραφέως. Ἴσον διάστημα διαρκεῖ καὶ τὸ δικαίωμα ἀπαγορεύσεως ἀντιγραφῆς ἢ ἀναδημοσιεύσεως συγγραμμάτων, ἔργων τέχνης ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγραφέως ἢ τοῦ καλλιτέχνου.

Τὰ δικαιώματα τοῦ μεταφραστοῦ ἐνός ἔργου ἔχουν τὴν ἰδίαν προστασίαν μὲ τὰ δικαιώματα τοῦ συγγραφέως, ἀνεξαρτήτως τῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἢ πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς μεταφράσεως.

Εἰς τὸ ζήτημα τῶν δημοσιευμάτων τῶν ἐφημερίδων μεγάλη πάλιν διεξήχθη μεταξὺ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν πλήρη ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου καὶ τῶν ὑπὲρ περιορισμοῦ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ.

Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη, ὅτι τὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα, τὰ δημοσιευόμενα εἰς ἐφημερίδας δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναδημοσιεύωνται ἀνευ